

Національний університет «Одеська юридична академія»

Київський інститут інтелектуальної власності та права

Кафедра інтелектуальної власності і права

БЕЗПЕКА ЯК ПРАВОВИЙ КОНЦЕПТ

ВИСТУПИ УЧАСНИКІВ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ

НАУКОВО–ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

(Київ, 20 квітня 2018 року)

Київ
Видавництво Ліра-К
2018

УДК 347.77 + 347.78

*Рекомендовано до друку Вченою радою
Київського інституту інтелектуальної власності та права Національного
університету «Одеська юридична академія»
(протокол № 4 від 30 березня 2018 р)*

Безпека як правовий концепт : виступи учасників Всеукраїнської науково-практичної конференції (Київ, 20 квітня 2018 р.). / Відповідальний за випуск професор Р.Б. Шишка. – К.: Видавництво Ліра-К. 2018. – 194 с.

ISBN 978-617-7605-27-9

У матеріалах Збірника поміщені тексти виступів та повідомлень науковців провідних вищих навчальних закладів України та практичних працівників з основних проблем безпеки людини, громадянського суспільства та держави та її правового, організаційного забезпечення, а також бачення їх молодими науковцями та студентами

Видання адресоване науковим співробітникам, викладачам юридичних факультетів та вищих юридичних навчальних закладів, аспірантам, здобувачам, студентам, а також державним службовцям .

В матеріалах, збережено авторський стиль та бачення напрямів, концептів безпеки, засобів форм та способів її забезпечення. Відповідальний за випуск не втручався в надані матеріали, окрім правок допущених помилок.

УДК 347.77 + 347.78

ISBN 978-617-7605-27-9

© Київський інститут інтелектуальної власності та права Національного університету «Одеська юридична академія», 2018
© Видавництво Ліра-К, 2018

Список використаних джерел:

1. Загальна декларація прав людини ООН: від 10.12.1948 // Офіційний портал Верховної Ради України. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_015
2. Конституція України : від 28 червня 1996 р. // Офіційний портал Верховної Ради України. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
3. Міжнародний пакт про громадянські і політичні права ООН: від 16.12.1966 // Офіційний портал Верховної Ради Ук- раїни. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/995_043
4. Про захист прав людини і основоположних свобод: Конвенція Ради Європи від 04.11.1950. // Офіційний портал Верховної Ради України. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_004
5. Про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних: Конвенція Ради Європи від 28.01.1981. // Офіційний портал Верховної Ради України. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/994_326
6. Про захист персональних даних: Закон України від 01.06.2010 // Офіційний портал Верховної Ради України. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2297-17>
7. Про Заяву Верховної Ради України «Про відступ України від окремих зобов'язань, визначених Міжнародним пактом про громадянські і політичні права та Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод» : постанова Верховної ради України від 21.05.2015 // Офіційний портал Верховної Ради України. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/462-19>

Шишка О.Р. – доцент к. ю. н.,
доцент, кафедри цивільно-правових дисциплін
Харківського національного університету внутрішніх справ

РІВЕНЬ ПРАВОВОЇ ВИЗНАЧЕНОСТІ КОНЦЕПТУ ЦИВІЛЬНОГО ПРАВА ЯК ГАРАНТІЯ ПРАВОВОЇ БЕЗПЕКИ ТА СТАБІЛЬНОСТІ ПРАВА: ДО ПОСТАНОВКИ ПРОБЛЕМИ

Правова безпека в державі залежить від рівня правової регламентації самого права. При цьому важливим фактором стабільності права є належна встановленість та визначеність кожного його елементу, повнота і не суперечність. А, це сприяє досягненню мети правового регулювання. Проте, не всі елементи права мають належне правове визначення в нормах позитивного права. Іноді певні елементи не співпадають із основними концептуальними підходами, що вказує на певну проблему системного характеру. Це стосується і інших вад права, таких як: прогалини в праві; колізії норм права; протиріччя однієї норми права іншій;

заплутаністю, розмитістю та нечіткістю правової норми; недостатньою виваженістю правових норм та іншими вадами, які не сприяють стабільності та правовій визначеності права. Все це вказує на дефекти в праві. А, якщо вони є, то на скільки можна говорити про почуття захищеності правом, коли є певні ризики неналежної охорони суспільних відносин взагалі та його окремих елементів зокрема. А відповідно про яку правову безпеку можна казати у тих випадках, коли право має вади правового визначення та регламентування. Не має адекватності правильно реагувати на найбільш важливі випадки суспільного життя. Тобто від рівня правової визначеності залежить і рівень правової безпеки в державі.

Слід сказати, що в етимологічному розумінні під безпекою розуміється певний стан захищеності, за яким не виникає ризик загрози від небезпеки, є захист від такої небезпеки. Також важливим є і наведенні синонімів слову «безпека». Зокрема, ними є: надійність; захищеність, стабільність, нешкідливість тощо. А, антиподом безпеки є небезпека, тривога, побоювання тощо.

Відповідно, під правовою безпекою ми розуміємо стан правового регламентування суспільних відносин у країні, що полягає у належних та адекватних механізмів правового регулювання, які забезпечують належну охорону життєво важливих інтересів особистості, суспільства і держави від внутрішніх і зовнішніх загроз. Безумовно, що рівень правової безпеки залежить від вдалого поєднання різних прийомів та способів правового регулювання за допомогою яких можуть бути встановлені належні умови по: забезпеченню політичних, економічних, соціальних та приватних сфер суспільного буття; безумовному виконанню законів і підтримання правопорядку; досягненню мети правового регулювання тощо.

Правова безпека напряму залежить і від того як кожний елемент системи права проведений у позитивному праві. Не аби яке значення у суспільстві відіграють приватні відносини, а вдале їх правове регулювання є запорукою рівня та якості правової безпеки.

Слід сказати, що концепт цивільного права бере початок саме з ст. 1 ЦК України [1], в якій визначається коло відносин, що регулюються цивільним законодавством. При цьому у загальному спрямуванні таке положення є певною відправною точкою, в якій як і у генетичному коді закладені основні ідеї концепту цивільного права, де інші положення лише розкривають зміст такого концепту. А, відповідно в ідеалі основний концепт цивільного права повинен бути пронизаний по всім його структурним та системним елементам єдиним та чітко визначеним підходом, у тому числі бути проведеним через різні рівні правової деталізації.

Такими рівнями деталізації цивільного права виступають не лише те які саме відносини ним регулюються, через визначення відповідних якісних та кількісних критеріїв, але і визначення коло учасників таких відносин, систему благ, з приводу чого виникають цивільні правовідносини, систему юридичних фактів, порядок здійснення цивільних прав та виконання обов'язків тощо.

Проте, наразі не всі елементи концепту цивільного права мають належне правове регламентування. В підтвердження цьому слід навести певні аргументи.

Проблема з визначення місці цивільних відносин в системі права. Постановка такого питання полягає у тому, що категорія «цивільні відносини», яка має своє

легальне закріплення в ч. 1 ст. 1 ЦК України проведена досить широко та ламає усі існуючі підходи до визначення не лише місця цивільних відносин в системі права, але і саму систему права. Проблематика такого сприйняття є саме лексико-граматична форма ч. 1 ст. 1 ЦК України, розкриття змісту якого (застосовуючи граматичне та логічне тлумачення) дає підстави казати, що цивільні відносини в Україні слід відмежовувати від його широкого та вузького розуміння.

Зокрема, при детальному аналізі цього положення звертає на себе увагу словосполучення «цивільні відносини», яке не лише взяте у круглі дужки, але і те, що його місце визначене не у кінці речення, а саме у його середині. Це дає підстави казати, що таке речення має скритий та незакінчений зміст такого твердження. Якщо застосувати висновок від протилежного та відповідні закони логіки, зокрема, закон не суперечності, то виходить, що цивільні відносини слід відмежовувати від його широкого та вузького розуміння. Відповідно, під цивільними відносинами, у широкому розумінні цього слова, слід розуміти особисті немайнові та майнові відносини. У вузькому – ті, які регулюються цивільним законодавством України та ті, які регулюються іншим законодавством України. При цьому, критерієм відмежування однієї групи цивільних відносин від іншої виступають їх кваліфікуючі ознаки – юридична рівність, вільне волевиявлення та майнова самостійність їх учасників. В перших вони є, в других їх немає.

Але за таким законодавчим підходом виходить, що обсяг поняття цивільні відносини має охоплювати і ті відносини, які за своєю природою є публічними. Але, як це? Класичне сприйняття цивільних відносин взагалі виключає можливість розгляду публічних відносин в якості цивільних. Публічні та цивільні відносини протиставляються зазвичай як чорне та біле, є антиподами чи парою протилежних понять. Проте, нормативно-регулятивна модель ч. 1 ст. 1 ЦК України вказує на те, що цивільні відносини слід розглядати як ту категорію, яка може покривати публічні відносини. Постановка такого питання, тоді зумовлює до необхідності проведення ревізії не лише поглядів про предмет цивільного права, але і ревізії норм, що закріплюють такий концептуальний підхід. Хоча, варто відзначити, що концепція такого підходу має і протилежну, позитивну сторону – вона допускає можливість охоплення тих приватних відносин, які будуються не на засадах юридичної рівності, вільного волевиявлення та майнової самостійності їх учасників.

Відповідно, це вказує про те, що на сьогоднішній час є певні неспівпадання легальних та доктринальних установок. Можливо, підхід який закладений у ч. 1 ст. 1 ЦК України може мати право на існування, який ще потрібно усвідомити та на методологічному і науковому рівні обґрунтувати, а також перевірити. Але, поки що він є не зрозумілим та досить складним, може створити певну плутанину в праві. Проте на теоретичному та доктринальному рівні є усталені підходи до систематизації права взагалі та місця цивільних відносин зокрема. Основними є два. Перший, цивільні відносини ставить у рівень з приватними відносинами. Другий співвідносить цивільні відносини та приватні відносини як видове та родове поняття. Безумовно, що кожний із них має перевірку часом, визнаються більшістю провідними науковцями та мають своє легальне закріплення в певних

державках світу. Проте який би не був обраний концептуальний підхід він повинен бути однозначно одним та проведений по всім структурним та системним елементам цивільного права, чітким та визначеним підходом.

Проблематика такого підходу є у тому, що не всі приватні відносини відповідають ознакам, які закріплені в ч. 1 ст. 1 ЦК України. Це стосується і тих випадків, коли об'єктом виступає благо, що концептуально не може бути охоплено системою об'єктів цивільних прав. Це також стосується і системи учасників цивільних відносин, системи юридичних фактів, або інших необхідних факторів, відсутність яких ставить під сумнів розгляду певних відносин як цивільних. Безсумнівну, певні відносини можуть за своєю природою мати приватний характер, здатність піддаватися впливу системою норм цивільного права, проте, щодо цих відносин виникає проблема у застосуванні норм цивільного права, а тим більше їх охорона та захист. А, це призведе до проблеми визначення рівня правової безпеки учасників таких відносин.

Проблема в належному закріпленні класифікації юридичних фактів за вольовим критерієм. Постановка такого питання полягає у тому, що на легальному рівні є певні неспівпадання у цьому аспекті з основним концептуальним підходом, окремими нормами цивільного законодавства та доктринальними установами. Зокрема, ст. 1 ЦК України передбачено, що цивільним законодавством регулюються особисті немайнові та майнові відносини (цивільні відносини), засновані на юридичній рівності, вільному волевиявленні, майновій самостійності їх учасників. В цьому положенні певний дисонанс визиває словосполучення «вільне волевиявлення».

Так, якщо волевиявлення учасників є проявом дії, то тоді концепт ЦК України повинен зводити усі цивільні відносини до тих, які виникають лише з юридичних дій. Тобто передбачається, що для того, щоб певний учасник набув якостей суб'єкта цивільних правовідносин, він повинен на власний розсуд вчинити дію, за умов, що він цього бажає і прагне досягти певної мети, а інші не втручаються у його поведінку, не спрямовують її на досягнення власних цілей. Тобто, вільне волевиявлення учасника цивільних відносин відбувається тоді, коли зовнішня поведінка особи (правомірна чи неправомірна; у формі дій або бездіяльності) підкорюється свідомістю, визначається та втілюється нею (для фізичних осіб) або відповідає волесформованим діям його органів (для юридичних осіб і суб'єктів публічного права (у значенні ч. 2 ст. 2 ЦК України)).

Але, тоді не дуже стає зрозумілим, як ця концепція вкладається в концепцію юридичних фактів, що частково має свій прояв у ст. 11 ЦК України. Зокрема, положення ст. 11 ЦК України вказує на те, що всі цивільні права та обов'язки виникають не лише з дій, а й з інших юридичних фактів, які напевно чи залежать від волі їх учасників. Це стосується і доктринальної установки (С. С. Алексєєв, О. О. Красавчиков, Г. Ф. Шершеневич, Ю. К. Толстой, В. М. Протасов, М. О. Рожкова, М. К. Сулейменов, В. Б. Ісакова, А. В. Коструба, Р. Б. Шипка та інші), за якою найбільш загально визнаною є класифікація юридичних фактів за вольовим критерієм на юридичні дії та юридичні події.

Відповідно, в ЦК України існує незбіг певних концептуальних підходів. Тобто якщо ст. 11 ЦК України допускає поділ юридичних фактів за вольовим

критерієм на юридичні дії та юридичні події, то ст. 1 ЦК України таку класифікацію не закріплює, а передбачає лише один її елемент – юридичні дії. І то, тільки ті, які охоплюються розумінням «вільне волевиявлення». А, це створює проблему щодо визначення в предметі цивільного права тих відносин, які виникають не за волею їх учасників. Як наслідок постає питання правильності застосування норм позитивного цивільного права. При цьому, такими відносинами є не лише ті, які виникають із юридичних фактів, що не залежать від волі осіб, але і з тих, які хоч і виникають із волі осіб, але така воля була виражена не вільним шляхом. Так, чи можна вважати вольові дії особи вільними, коли вона вчиняє правочин проти її справжньої волі внаслідок застосування до неї фізичного чи психічного тиску з боку іншої сторони. Мабуть ні. Хоча тут є підстави визнання правочину недійсним, але з точки зору легальної установки: яка це сфера права? Також виникає питання: чи можна застосовувати у цьому разі норми цивільного права або ст. 1 ЦК України не завжди повинна враховуватися? Проте, формально, враховуючи ст. 1 ЦК України ми не можемо визнати, що це сфера цивільного права. А, останнє має суттєві розходження з доктринальними установками, за якими ці питання розглядаються виключно сферою цивільного права. Концептуально сфера цивільного права повинна упорядковувати не лише відносини, які виникають із правомірних дій, але і ті, які виникають із неправомірних дій, незалежно від того, як була виражена воля особи – вільно чи невільно, у формі дій або бездіяльності. Це стосується і подій, які зумовлюють виникнення, зміну та припинення цивільних прав та обов'язків для учасників цивільних відносин.

Відповідно, ст. 1 ЦК України в цьому аспекті створює дисонанс між легальною моделлю та доктринальним сприйняттям про предмет цивільного права. Така обставина створює проблему у віднесення певних приватних відносин до цивільних за критерієм підстав їх виникнення. Як наслідок, така обставина ставить питання про можливість не лише регулювання таких відносин нормами цивільного права, але і про їх охорону цивільним правом.

Проблема в належному закріпленні класифікації об'єктів цивільних прав. Постановка такого питання полягає у тому, що одним із критеріїв визначення правовідносин як цивільних є і їх об'єкт. А це значить, якщо певне благо за формальним критерієм не може бути ідентифіковане як об'єкт цивільних прав, то тоді постає питання про неможливість віднесення таких правовідносин до цивільних.

Об'єкти цивільних прав та їх система концептуально має своє закріплення в Розділі 3 ЦК України. Статтею 177 ЦК України передбачена система та види об'єктів цивільних прав. Окремі аспекти систематизації об'єктів цивільних прав також мають своє відображення і в Главі 13-15 ЦК України. Проте детальний аналіз ст. 177 ЦК України та інших положень Розділу 3 ЦК України створює проблему у визначенні дійсного підходу з приводу систематизації об'єктів цивільних прав. Це стосується і визначення не лише місця деяких його елементів, але і тих благ, які взагалі не вкладаються в концепцію Розділу 3 ЦК України «Об'єкти цивільних прав». Зокрема, Главою 3 ЦК України регламентується загальні питання захисту цивільних прав та інтересів. Далі, ст. 15 ЦК України

передбачено, що кожна особа має право на захист цивільних прав та інтересів у разі їх порушення. Відповідно, факт порушення зумовлює виникнення окремої групи цивільних правовідносин, об'єктом яких виступає або порушене право, або порушений інтерес. Проте, якщо щодо порушеного цивільного права можна знайти аргументи з приводу їх віднесення до системи об'єктів цивільних прав, то з приводу інтересу виникають певні запитання. Це стосується і інших об'єктів, які проігноровані Розділом 3 ЦК України, зокрема: особистих частково оборотоздатних благ; неособистих немайнових благ; особистих немайнових прав; дії немайнового характеру (ч. 1 ст. 1240 та ст. 1305 ЦК України); ембріона людини (що імплантований у матку жінки); організму людини (у відносин з надання медичної допомоги) тощо.

Проблематика концепту системи об'єктів цивільних прав стосується і того, що не всі елементи системи проведенні на належному рівні. Зокрема, якщо виходити з того, що об'єкти цивільних прав поділяються на матеріальні та нематеріальні блага, то до якої групи благ повинні відноситись послуги. До матеріальних чи нематеріальних? Від цього питання залежить правовий режим, який має застосовуватися до них. До матеріальних благ послуги не можуть бути віднесені, оскільки їх природа є нематеріальною. Так саме у легальному значенні і до нематеріальних благ послуги не відносяться, оскільки Глава 15 ЦК України не знайшла для них окремого місця. Єдиний логічний висновок є той, що поряд з матеріальними та нематеріальними благами послуги повинні посідати окреме місце. Проте в теорії цивільного права вряд чи ми знайдемо такий підхід та взагалі постає питання виправданості окресленого підходу.

Це стосується і майнових прав відносно яких виникає питання визначення їх місця в системі об'єктів цивільних прав. Зокрема, не досить є зрозумілим навіть положення ст. 177 ЦК України про них згадує двічі чи тричі. Така неоднозначність залежить від різних способів тлумачення. Так, якщо обсягом слова «речі» та словосполученням «... інше майно ...», враховуючи ст. 190 ЦК України вже зумовлено, що майнові права цими категоріями охоплюється, то навіть на них далі знов акцентувати увагу, а саме: «... інше майно, майнові права ...». Бо за таких обставин виходить, що є дві основні групи майнових прав: 1) як особливий об'єкт цивільних прав, майно; 2) як об'єкти цивільних прав, не майно. Проте в коментарях та у правозастосовній практиці розуміння майнових прав проводиться через призму ст. 190, за якою: майнові права є неспоживною річчю; майнові права визнаються речовими правами. В науковій літературі при проведенні систематизації об'єктів цивільних права деякі автори відносять їх до нематеріальних благ. І така позиція є не безпідставною, оскільки, по-перше, їх природа є ідеальною, нематеріальною. По-друге, до них не можна застосувати режим який є характерний для предметів матеріального світу. Наприклад, знищити чи пошкодити, застосувати віндикацію тощо. При цьому в межах сьогоденного концепту майнові права не можуть розглядатися і як предмети нематеріального світу, оскільки відповідно до Глави 15 ЦК України до нематеріальних благ відносяться лише результати інтелектуальної, творчої діяльності, інформацію та особисті немайнові блага. А це створює проблему визначення місця тих майнових прав, які окремо проведені в ст. 177 ЦК України,

а саме: «об'єктами цивільних прав є речі ..., інше майно, майнові права ...». Не все однозначно є і стосовно цієї групи майнових прав, які розглядаються як майном, особливим об'єктом цивільних прав. Відповідно, все це приводе до необхідності проведення ревізії в системі об'єктів цивільних прав на предмет визначення місця майнових прав в такій системі.

Можна наводити приклади і інших суперечних моментів концепції об'єктів цивільних прав, проте наведені приклади вказують на те що в Розділі 3 ЦК України проведені не лише різноконцептуальні підходи до систематизації об'єктів цивільних прав, але і те, що не всі об'єкти цивільних прав мають своє належне закріплення. Це стосується і неспівпадання легального підходу з існуючими у доктрині цивільного права. А, все це не сприяє належному регулюванню цивільних відносин, що ставить питання про якість правової безпеки учасників цивільних відносин.

Це стосується і інших проблемних аспектів ст. 1 ЦК України. Проте всі ці невідповідності лише ставлять під питання цілісності концепту цивільного права. З цим питанням тісно пов'язане і питання правової безпеки, а саме її якість та проведення в приватному та публічному праві. При тому по мірі негативному прояву небезпек це буде загострюватися і рано чи пізно виникне питання про наскрізність безпеки при здійсненні цивільних прав.

Тому, для того, щоб говорити про правову безпеку необхідно спочатку навести порядок не лише в системі права, але і в окремих його елементах. Відповідно, це стосується якісного та несуперечливого підходу до належної правової регламентації цивільного права України, а саме основних його концептуальних підходів. При цьому на всіх його рівнях правового встановлення та визначення, від загального до окремого та спеціального.

Список використаних джерел:

1. Цивільний кодекс України : Закон України № 435-IV від 16.01.2003 р. (із змінами та доповненнями) // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/435-15>

Шкробець Д.В. – к.ю.н., доцент кафедри галузевих правових наук
Київський університет права Національної академії наук України

ПРОБЛЕМАТИКА ЗАХИСТУ ПРАВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ В СУЧАСНОМУ ЗАКОНОДАВСТВІ І ПРАКТИЦІ

У сучасному світі інтелектуальна, творча діяльність набуває дедалі більшого значення у найрізноманітніших сферах людської діяльності. Від того, наскільки значним є інтелектуальний потенціал суспільства і рівень його культурного розвитку, залежить успіх розв'язання посталих перед ним соціальних та, насамперед, економічних проблем.

Поняття «інтелектуальна власність» як економічна та юридична категорії з'явилося відносно недавно. Вони протягом певного періоду змінювались,

ЗМІСТ

<i>Ківалов С.В.</i> Вітальне слово	6
<i>Фелик В.І.</i> Щодо центральної ідеї в концепції національної безпеки України	9
<i>Глушков В.О.</i> Законодавча новела в сфері національної безпеки	12
<i>Галянтич М.К.</i> Комерційна таємниця, як міжгалузевий правовий інститут.....	15
<i>Гриняк А. Б.</i> Державна реєстрація речових прав на нерухоме майно як правозахисна діяльність спеціально-уповноважених суб'єктів	20
<i>Камышианский В.П.</i> О правовом обеспечении безопасности в сфере энергетики: некоторые проблемы и тенденции	22
<i>Кваша О. О.</i> Безпека як кримінально-правова категорія	27
<i>Костюк В.Л., Мельник В.П.</i> Соціальна безпека у контексті соціально-економічних прав людини : проблеми та перспективи.....	29
<i>Мартыненко И.Э.</i> Защита историко-культурного наследия	31
<i>Пленюк М. Д.</i> Практика Європейського суду в питаннях безпеки суспільства	34
<i>Цибульов П.М.</i> Прірва між наукою і виробництвом як загроза для економічного розвитку України	36
<i>Харитонов Є.О., Харитонова О.І.</i> Загрози інформаційній безпеці в умовах використання ІТ.....	39
<i>Шишка Р.Б.</i> Концепт безпеки в сучасній правовій доктрині	43
<i>Алякмін В.В.</i> Безпека адвоката при здійсненні його професійної діяльності.....	49
<i>Амеліна А.С., Тищенко К.М.</i> Договір банківського рахунку та збереження банківської таємниці про нього	58
<i>Бичківський О.О.</i> Методи правового регулювання міжнародних спадкових відносин: загально-правова характеристика	62
<i>Букач В.В.</i> Люстрація як чинник зміцнення національної безпеки України	65
<i>Василенко Ю.В.</i> До питання про поняття та складові національної безпеки України	67
<i>Кузьменко В.П.</i> Соціально-економічна безпека держави в регіональному вимірі	69
<i>Кузьменко Л.Г.</i> Конкуренція як важливий фактор забезпечення економічної безпеки держави	73
<i>Луц Д. М.</i> Набуття права власності на бездоглядну домашню тварину	76
<i>Макаришева Т.С.</i> Засіб індивідуалізації та порушення публічного порядку.....	79
<i>Макаришева Т.С., Телліс С.О.</i> Патентний тролінг перешкоджає здійсненню зовнішньо-економічної діяльності	83

<i>Макаришиєва Т.С., Тимошенко О. В.</i> Деякі питання під час реєстрації винаходів і корисних моделей з індексом МПК А01Н	85
<i>Самойленко Г.В.</i> Безпека перевезень пасажирів як цивільно-правова категорія	89
<i>Спіжов В.В.</i> Державне оборонне замовлення – запорука безпеки України	93
<i>Ткалич М.О.</i> Що таке спортивне право : досвід країн ЄС та США.....	95
<i>Ходєєва Н.В.</i> Безпека здійснення права на інформацію про стан свого здоров'я	98
<i>Шшика І.Р.</i> Підходи до вдосконалення законодавства про економічну безпеку	100
<i>Шшика Н.В.</i> Захист персональних даних при загрозах національній безпеці	103
<i>Шшика О.Р.</i> Рівень правової визначеності концепту цивільного права як гарантія правової безпеки та стабільності права: до постановки проблеми.....	105
<i>Шкребець Д.В.</i> Проблематика захисту прав інтелектуальної власності в сучасному законодавстві і практиці	111
<i>Якубівський І.Є.</i> Проблеми захисту права інтелектуальної власності в Україні в контексті реалізації вектору безпеки.....	118
<i>Ясечко С.В.</i> До питання спростування неправдивої інформації	120
<i>Бутенко І.О.</i> Роль прокурора в механізмі забезпечення безпеки та захисту цивільних прав та інтересів осіб.....	123
<i>Величко А.Д.</i> Безпека при кейтеринзі	127
<i>Гоголіна Г.В.</i> Безпека при проведенні Інтернет-аукціону.....	129
<i>Дмитренко В.В.</i> Щодо розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності на ноу-хау.....	132
<i>Задорожний О.В.</i> Проблемні аспекти формування стартової ціни об'єктів приватизації	135
<i>Земскова О.В.</i> Договір перевезення небезпечних вантажів: фактор безпеки	139
<i>Калюжна В.В.</i> До питання цивільно-правових засобів забезпечення безпеки власників та мешканців квартир багатоквартирних будинків відповідно до законодавства, яке регулює правовий статус об'єднань співвласників багатоквартирних будинків.....	143
<i>Калюжний В.В.</i> Категорія «безпеки» в контексті захисту житлових прав особи	147
<i>Кравців Я. В.</i> Безпека продуктів харчування та її правове забезпечення.....	150
<i>Кузьменко С.В.</i> Загрози від недобросовісної реклами	153

<i>Мельник І.А.</i> Небезпеки при споживчому кредитуванні	155
<i>Ніколаєнко І.Р.</i> Безпека перевезень та концептуальні підходи до забезпечення цивільно-правового захисту прав та інтересів пасажирів міських та приміських перевезень в ЄС та Україні	157
<i>Терехов Р.Г.</i> Безпека перукарських послуг: цивільно-правовий захист прав та інтересів споживачів перукарських послуг	160
<i>Чернявская Е.В.</i> О безопасности передачи технологических ноу-хау	163
<i>Бурковська А.</i> Безпека жінок та її правове забезпечення	166
<i>Бурак М.Р.</i> Договір охорони як правовий засіб забезпечення безпеки майна	170
<i>Кошик Є.І.</i> Описовість – підстава для відмови в реєстрації знаку	171
<i>Лаврик К.І.</i> Експертиза об'єктів промислової власності та її значення	177
<i>Підлісна О.Ю.</i> Умова промислової придатності – важливий момент для отримання патенту на винахід	181
<i>Рацин І.В.</i> Інформаційна безпека людини при укладенні споживчих договорів.....	184
<i>Чайка О.В.</i> Правове регулювання договору охорони як правового засобу забезпечення безпеки майна	187
<i>Чорний В.</i> Неможливість надання правової охорони винаходу через відсутність матеріального об'єкта	191

Наукове видання

БЕЗПЕКА ЯК ПРАВОВИЙ КОНЦЕПТ

ВИСТУПИ УЧАСНИКІВ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ

НАУКОВО–ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

(Київ, 20 квітня 2018 року)

Керівник видавничого проєкту *Зарицький В.І.*
Комп'ютерний дизайн *Щербина О.П.*

Підписано до друку 12.04.2018. Формат 60x84^{1/16}.
Папір офсетний. Друк офсетний. Гарнітура Times New Roman.
Умовн. друк. аркушів – 11,28. Обл.-вид. аркушів – 10,14.
Тираж 300.

«Видавництво Ліра-К»
Свідоцтво № 3981, серія ДК.
03115, м. Київ, вул. Ф. Пушиної, 27, оф. 20-22
тел./факс (044) 247-93-37; 228-81-12
Сайт: lira-k.com.ua, редакція: zv_lira@ukr.net